

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 235.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000341600/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Tusindaarsrige. Han havde nu mest Lyst til at tænke sig alting paa samme Maade som hans Fader; men han stolede ikke rigtig paa, at disse Tanker passede, og især naar han saadan var tung i Sindet, saa fik hans Moder helt Overtaget hos ham, — og saa kom denne Ængstelse over ham: at han i det hele skulde blive ligesom hende. — Hun var ogsaa Aarsag i, at han saa sent havde faaet Lov at komme til Studeringen — han var godt tyve Aar. Og det var vist blot, fordi hun mente, at der var saa mange Fristelser ved at leve i Byen og alt det. Han havde gaaet derhjemme og arbejdet i Marken og Gaarden lige til sit syttende Aar, — skjønt hans Fader havde da læst en hel Del med ham.

Nogen Skyld i hans Mismodighed og Trøstesløshed — baade ellers og nu i Dag — havde Doktor Martin nu vist ogsaa. Ham var Tilio ikke helt tilfreds med, skjønt han jo var saa stor en Mand. Nu havde han læst baade hans Bog til den tyske Adel — nu sidste Sommer — og hans babyloniske Fangenskab og om et Kristenmenneskes Frihed, og han havde ogsaa hørt ham tale tit nok, — og det var jo svært, hvor han kunde slaa tilside; men Tilio syntes altid, at naar man nu var kommen igjennem saadan en Mængde Hindringer, saa skulde der vise sig en stor Forandring, et stort Lys, saaat Verden ligesom forsvandt i Solskin, — men det kom aldrig. Og Doktor Martin ventede det vist ikke. Han talte saa tit om, at Verden var en Jammerdal, og han selv en Ormesæk, og det blev egentlig aldrig til andet end dette med Troen og Naaden, og det kunde jo være godt nok, men det var dog ikke det, Tilio vilde have. Aa, havde han stølet ret paa, at det saadan rigtig førte til noget med Doktor Martin, saa havde han vel ogsaa nok gaaet til hans Forelæsning i Dag, — det var en Slags Trøst for Tilio saaledes dog at faa ligesom en Grund til, at han gik her ledig og udenfor det hele.

Hans Fader vilde da vist ogsaa være bleven skuffet, hvis han havde været med til den store Begivenhed i Morges, at Pavens Bulle og Love var bleven brændt, og saa Resten af Dagen var falden saa tarvelig ud.

Solen var kommen frem igjen. Tilio havde ellers ment, at naar den først var gledet ned bag den Blaabænk, saa var den færdig for i Dag. Men der havde alligevel været en aaben Stribe under Bænken; dér tittede den nu ud med ligefrem blændende Straaler, som man ikke kunde see imod.